

Εικονογράφηση Χρήστος Αβραμούδης
Illustrated by Christos Avramoudas
Translated into English by Konstantina Douris

Η Αντιγόνη

Antigone

Η Αντιγόνη σηκώθηκε απ' το μνήμα του αντρός της κι ήρθε κοντά μου.

« Ι θκός μ' ι Τάσσιους κι αυτός πήγι σ'ν Αμερική. Σάμπους ιγώ νουμίζ'ς πως χάρ'κα παντρημέν'; Όχι τίπουτα. Ι Τάσσιους που λες είχι του μπακάλ' τ' χουριού πουλύ φίλο κι του είπι:

- Η θκή μ' η γυναίκα δεν ξέρει καλά αρ'θμητική θα σι στέλνου τα λεφτά απ'ν Αμερική σι σένα και 'συ θα τ' δειν'ς ότ' θέλ' κι χρειάζεται. Θέλου τ'ν γυναίκα μ' να την φρουντίζ'ς απ' όλα, να μην έχει παράπουνου από τίποτα.

Ακούς μυαλό που κουβαλούσει ι Τάσσιους; Εμπιστεύονταν τον μπακάλ' κι όχι τη γυναίκα τ'. Κι όταν πήγαινα στου μπακάλικου να ψουνίσου μι γλυκουκοίταζει ι μπακάλ'ς. Μωρέ εχτιμούσα κι αγαπούσα τη γυναίκα τ' αλλιώς θα τον κανόν'ζα ιγώ τον Τάσσιου που δεν μ' έστειλνε ιμένα τ'ς παράδες.

Μέχρι που αναγκάσ'κα να γραψου τον Τάσσιου γράμμα και να τον πω:

Θά 'ρθεις Τάσσιου να ουργώσεις του χουράφι σ' ή θα του δώσου μι αντίσπουρου γιατί χουρτάριασι;

Αχ! Τι να πρωτοθυμ'θώ; Ή όταν έβγαινα σ'ν αυλή νύχτα Αύγουστο μήνα μι κείνου τ' αυγουστιάτικου του φεγγάρ' κι έλεγα:

Φεγγαράκι μου λαμπρό λαμπρό να πας στ'ν Αμερική κι να πείς τον Τάσσιου την Τάσσαινα τη καίει και τ'ν μωρμιγκίζ'η καρδιά τ'ς, κουντεύει να σκάσ'.

Αυτά έχει η ξενιτιά. Και τώρα πάλι μόνη, πήγι ακόμη μακρύτιρα, νά 'ναι σχουριμένους.

Αποχαιρετισμός

Κι όλες μαζί πήραμε τον δρόμο της επιστροφής να πιούμε άλλο έναν καφέ στο σπίτι μου.

Antigone got up form her husband's grave and came and sat next to me.

“My husband, Tassios, also went to America. Do you think I ever got to savour married life? Not at all, nothing. Tassios was very good friends with the village grocer and said to him,

‘My wife isn't that good with arithmetic. I'll send you the money from America to cover whatever she wants or needs. I want you to provide her with everything so that she doesn't want for anything.’

What an idiot Tassios was! He trusted the grocer more than his wife. And when I'd go to the grocer's to shop, he'd give me the eye. It was lucky that I loved and respected the grocer's wife, otherwise I'd have gotten Tassios back for not sending me the money to spend as I saw fit.

I finally had to write a letter to Tassios telling him, ‘are you going to come home and sow your own field or should I give it away before it grasses over?’

So many painful memories! Where do I start. I would go out into the yard in the heart of summer and talk to the August moon:

My brightly shining moon, go to America and tell Tassios that his wife is burning for him, that her heart is aching and ready to burst.

Those are the sorrows of migration. And now I'm alone again. He's journeyed even further away from me this time, may God rest his soul...”

Partings

And all of us together took the road back to my place, to share another cup of coffee.